

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

01033, м. Київ, вул. Жилианська, 14

Суб'єкт права на конституційне подання
___ народних депутатів України

Уповноважені за дорученням:

**Уповноважений представник суб'єкта
конституційного подання за
дорученням:**

народний депутат України:

Демченко Сергій Олексійович

01008, м.Київ, вул. Грушевського, 5

Тел: (044) 255-32-76

Ел. пошта: demchenko@rada.gov.ua

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

**щодо офіційного тлумачення положення частини 1 статті 58
Конституції України у взаємозв'язку із положеннями статті 8, статті 43
Конституції України, частини 4 статті 39 Закону України № 1697-VII
«Про прокуратуру» та положеннями абзацу четвертого пункту 2 розділу
II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих
актів України щодо першочергових заходів із реформи органів
прокуратури»**

Суб'єкт права на конституційне подання – ___ народних депутатів України – відповідно до частини першої статті 147, пункту 2 частини першої, частини другої статті 150, Конституції України № 254к/96-ВР (Відомості Верховної Ради України від 23.07.1996 — 1996 р., № 30, стаття 141) – далі також «Конституція», «Основний Закон». звертаються до Конституційного Суду України з клопотанням щодо офіційного тлумачення положення частини 1 статті 58 Конституції України у взаємозв'язку із положеннями статті 8, статті 43 Конституції України, частини 4 статті 39 Закону України № 1697-VII «Про прокуратуру» (Голос України від 25.10.2014 — № 206) та положеннями абзацу четвертого пункту 2 розділу II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» (Голос України від 24.09.2019 — № 182).

Підставою даного конституційного подання є необхідність в остаточному коригуванні підходу Конституційного Суду України щодо тлумачення поняття незворотності дії в часі нормативно-правових актів та остаточного формулювання принципу незворотності, зокрема до триваючих правовідносин.

Крім цього, практична необхідність звернення із даним конституційним поданням полягає у правовій потребі визначення легітимності рішень та процесуальних документів за підписом прокурорів, які перебувають на адміністративних посадах та продовжують здійснювати свої повноваження після закінчення строку на який їх було призначено (враховуючи, що законодавцем зупинено дію норми Закону яка встановлює строк на який призначається прокурор на адміністративну посаду) та встановлення у даних правовідносинах правової визначеності для суб'єктів таких правовідносин.

ПОЛОЖЕННЯ ПРО НАДАННЯ ТЛУМАЧЕННЯ ЯКОГО ЗВЕРТАЄТЬСЯ СУБ'ЄКТ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ ТА НЕОБХІДНІСТЬ У НАДАННІ ОФІЦІЙНОГО ТЛУМАЧЕННЯ.

Згідно частини першої статті 58 Конституції України закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи.

Відповідно до положень частин 1, 3 статті 39 Закону № 1697-VII від 14.10.2014 «Про прокуратуру» адміністративними посадами в Офісі Генерального прокурора, обласних та окружних прокуратурах (крім посад, зазначених у частині третій цієї статті) є посади:

- 1) Генерального прокурора;
- 2) першого заступника Генерального прокурора;
- 3) заступника Генерального прокурора;
- 4) керівника підрозділу Офісу Генерального прокурора;
- 5) заступника керівника підрозділу Офісу Генерального прокурора;
- 6) керівника обласної прокуратури;
- 7) першого заступника керівника обласної прокуратури;
- 8) заступника керівника обласної прокуратури;
- 9) керівника підрозділу обласної прокуратури;
- 10) заступника керівника підрозділу обласної прокуратури;
- 11) керівника окружної прокуратури;
- 12) першого заступника керівника окружної прокуратури;
- 13) заступника керівника окружної прокуратури;
- 14) керівника підрозділу окружної прокуратури;

15) заступника керівника підрозділу окружної прокуратури.

Адміністративними посадами у Спеціалізованій антикорупційній прокуратурі є посади:

1) заступника Генерального прокурора - керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури;

2) першого заступника керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури;

3) заступника керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури;

4) керівника підрозділу Спеціалізованої антикорупційної прокуратури;

5) заступника керівника підрозділу Спеціалізованої антикорупційної прокуратури.

Згідно частини 4 статті 39 Закону № 1697-VII від 14.10.2014 «Про прокуратуру» призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 2, 3, 6-8, 11 частини першої цієї статті, здійснюється Генеральним прокурором за рекомендацією Ради прокурорів України. Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 4 та 5 частини першої цієї статті, здійснюється Генеральним прокурором. Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 6 та 11 частини першої цієї статті, здійснюється строком на п'ять років.

Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 9, 10, 12, 13 частини першої цієї статті, здійснюється керівником обласної прокуратури. Призначення на адміністративну посаду, передбачену пунктами 12 та 13 частини першої цієї статті, здійснюється за поданням керівника окружної прокуратури.

Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 14 та 15 частини першої цієї статті, здійснюється керівником окружної прокуратури.

Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 1-8, 11-13 частини другої цієї статті, здійснюється Генеральним прокурором у встановленому законодавством порядку.

Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 1-3 частини третьої цієї статті, здійснюється у встановленому цим Законом порядку Генеральним прокурором, а на адміністративну посаду, передбачену пунктами 4 чи 5 частини третьої цієї статті, - керівником Спеціалізованої антикорупційної прокуратури. Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктом 1 частини третьої цієї статті, здійснюється строком на п'ять років.

Дію частини четвертої статті 39 зупинено до 1 вересня 2021 року – на підставі абзацу четвертого пункту 2 розділу II Закону № 113-IX від 19.09.2019 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури».

Зворотна дія нормативно-правового акта у часі — це дія нового нормативно-правового акта на факти та відносини, що мали місце до набуття ним чинності. Синонімами виступають терміни «зворотна сила», «ретроактивність».

Закон, що має зворотну силу є законом, який змінює юридичні наслідки (чи статус) дій, які були вчинені, або правовідносини, які існували перед прийняттям закону.

Закон може мати зворотну силу і не будучи технічно ретроактивним. Наприклад, за одним з підходів до розуміння зворотної дії в часі, у певних правових системах може діяти правило, що коли закон анулює попередній закон, анульоване законодавство більше не застосовується до ситуацій, до яких раніше застосовувалося, навіть якщо такі ситуації виникли, перш ніж закон був анульований.

Юридична наука визначає зворотну силу закону, як поширення дії закону на випадки, що мали місце до набуття ним чинності.

Юридична наука виходить з того, що закон, як правило, зворотної сили не має, тобто не поширюється на правовідносини, які виникли до його видання. До конкретного факту чи випадку необхідно застосовувати закон, який діяв у момент, коли трапився цей випадок або мав місце даний факт. Це правило відтворює сталість у відносинах між суб'єктами права, впевненість громадян у стабільності їх правового становища, в міцності правопорядку.

У ст.58 Конституції України встановлено, що закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи. Проблеми, що пов'язані із дією законів у часі неодноразово ставали предметом розгляду і Конституційного Суду України. Так, приводом для розгляду однієї з таких справ стало конституційне звернення Національного банку України щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 58 Конституції України про зворотну дію в часі законів та інших нормативно-правових актів. У своєму рішенні від 9 лютого 1999 року Конституційний Суд України зазначив, що в регулюванні суспільних відносин застосовуються різні способи дії в часі нормативно-правових актів. Перехід від однієї форми регулювання суспільних відносин до іншої може здійснюватися, зокрема, негайно

(безпосередня дія), шляхом перехідного періоду (ультраактивна форма) і шляхом зворотної дії (ретроактивна форма).

За загально визнаним принципом права закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі. Цей принцип закріплений у частині першій статті 58 Конституції України, за якою дію нормативно-правового акта в часі треба розуміти так, що вона починається з моменту набрання цим актом чинності і припиняється з втратою ним чинності, тобто до події, факту застосовується той закон або інший нормативно-правовий акт, під час дії якого вони настали або мали місце.

У іншому своєму рішенні від 5 квітня 2001 року Конституційний Суд України зазначив, що Конституція України закріпила принцип незворотності дії в часі законів та інших нормативно-правових актів (частина перша статті 58). Це означає, що дія закону та іншого нормативно-правового акта не може поширюватися на правовідносини, які виникли і закінчилися до набрання чинності цим законом або іншим нормативно-правовим актом.

Вперше офіційне тлумачення статті 58 Конституції України Конституційний Суд надав у своєму Рішенні № 1-зп/97 від 13 травня 1997 року у справі щодо несумісності депутатського мандата, в якому зазначив, що незворотність дії законів та інших нормативно-правових актів в часі означає, що вони поширюють свою дію тільки на ті відносини, які виникли після набуття законами чи іншими нормативно-правовими актами чинності».

Дещо по-іншому, а саме, виходячи із визначення дії нормативно-правового акта в часі, тлумачення неретроактивності закону було викладене в Рішенні № 1-рп/99 від 9 лютого 1999 р. у справі про зворотню дію в часі законів та інших нормативно-правових актів: «Дію нормативно-правового акта в часі треба розуміти так, що вона починається з моменту набрання цим актом чинності і припиняється з втратою ним чинності, тобто до події, факту застосовується той закон або інший нормативно-правовий акт, під час дії якого вони настали або мали місце».

В Рішенні № 6-рп/2000 від 19 квітня 2000 р. у справі про зворотню дію кримінального закону в часі зазначено: «Суть зворотної дії в часі законів та інших нормативно-правових актів полягає в тому, що їх приписи поширюються на правовідносини, які виникли до набрання ними чинності, за умови, якщо вони скасовують або пом'якшують відповідальність особи».

У своєму Рішенні № 3-рп/2001 від 5 квітня 2001 року у справі про податки, Конституційний Суд незворотність закону протлумачив зовсім по-іншому, без будь-якої схожості з попередніми визначеннями: «дія закону та

іншого нормативно-правового акта не може поширюватися на правовідносини, які виникли і закінчилися до набрання чинності цим законом або іншим нормативно-правовим актом».

У своєму Рішенні №13-рп/2002 від 2 липня 2002 року Конституційний Суд України продублював раніше викладені положення попередніх рішень: «Суть положення статті 58 Конституції України про незворотність дії у часі законів та інших нормативно-правових актів полягає в тому, що дія законів та інших нормативно-правових актів поширюється на ті відносини, які виникли після набуття ними чинності (Рішення Конституційного Суду України від 13 травня 1997 року № 1-зп), і не поширюється на правовідносини, які виникли і закінчилися до набуття такої чинності (Рішення Конституційного Суду України від 5 квітня 2001 року № 3-рп)».

У Рішенні №22-рп/2003 від 25 грудня 2003 року (справа щодо строків перебування на посту Президента України) окремого тлумачення ст. 58 Конституційний Суд не проводив, натомість зробив посилання на своє Рішення №1-зп/97 від 13 травня 1997 року, про яке йшлося вище.

В наступних своїх рішеннях, присвячених цьому питанню, а саме в Рішенні №11 — рп/2008 від 27 травня 2008 року у справі щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України в редакції Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо статусу депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим та місцевих рад» та Рішенні № 5-рп/2012 від 13.03.2012 у справі про заборону розірвання договорів інвестування житлового будівництва, Суд, торкаючись питання незворотності дії закону в часі, послався на своє попереднє Рішення № 1-рп/99 від 9 лютого 1999 р. (справа про зворотну дію в часі законів та інших нормативно-правових актів).

Як бачимо із викладеного вище, універсального визначення поняття «незворотності дії закону в часі» Конституційний Суд не надав. На практиці зазначені формулювання (окрім визначення, що міститься в Рішенні № 3-рп/2001 від 5 квітня 2001 року у справі про податки) можна вважати допустимими лише тоді, коли мова йде про правовідносини, які є нетривалими в часі. Якщо ж застосувати зазначені тлумачення до тривалих правовідносин, то це означатиме, що зворотною дією вважатиметься поширення нового нормативно-правового акта і на правовідносини, які завершилися до моменту набрання ним чинності, і на ті, що тривають на цей момент.

Якщо погодитися з такою думкою Конституційного Суду, новому акту відводиться лише перспективна дія, тобто дія на правовідносини, які виникнуть після набрання чинності останнім. Взявши за основу таке тлумачення, необхідно, наприклад, було б визнати неконституційним

пункт 4 Прикінцевих та перехідних положень Цивільного кодексу, в якому зазначено, що положення цього кодексу застосовуються також і до тих прав та обов'язків, які продовжують існувати після набрання ним чинності.

В практиці трапляється безліч ситуацій, випадків з триваючими правовідносинами, які потребують універсального визначення поняття «незворотності дії закону в часі». Останнє можна спостерігати у Рішенні № 3-рп/2001 від 5 квітня 2001 р., в якому Конституційний Суд зазначив, що під принципом незворотності дії в часі нормативно-правових актів мається на увазі, що їхня дія не може поширюватися на правовідносини, які виникли і закінчилися до набрання ним чинності. **З цього випливає, що нормативно-правові акти можуть регулювати правові відносини, які хоча і почалися в минулому, але тривали на момент прийняття відповідних актів.**

Труднощі в реалізації права виникають тоді, коли правові відносини внаслідок своєї тривалості виникають під час дії старого акта, а реалізуються вже в умовах дії нового. Тут постає закономірне питання, який з цих актів повинен регулювати такі відносини. **За найбільш прийнятною і розповсюдженою точкою зору новий акт поширюється на них, не зачіпаючи тих прав і обов'язків, які припинилися до моменту набуття ним чинності.** Така дія нормативного акта називається негайною (прямою, звичайною).

Поняття «негайна дія» трактується дещо по різному. Так, згідно з однією точкою зору, воно в загальних рисах визначається як дія приписів нового нормативного акта на існуючі правовідносини. При цьому ряд вчених вказує, що проявами негайної дії прийнятого акта на такі правовідносини є його дія, по-перше, на нові права і обов'язки і, по-друге, **на існуючі права і обов'язки (на ті юридичні факти, які не викликали ще остаточні правові наслідки).**

Окремої уваги потребує Рішення Конституційного Суду України № 22-рп/2003 від 25 грудня 2003 року (справа щодо строків перебування на посту Президента України). Відповідно до якого, керуючись ст.58 Конституції України, Суд вирішив, що положення ст.103 Конституції України про обмеження щодо можливості однієї і тієї особи перебувати на посту Президента України більше, ніж два строки підряд поширюється лише на правовідносини, які виникли після набрання чинності Конституцією України, тим самим, дозволивши тодішньому Президенту висувати свою кандидатуру втретє. З викладеного випливає, що Суд не надав нормам ст. 103 негайної дії,

відповідно до якої новоприйнятий акт поширює свою дію також на правовідносини, що тривають в момент набрання ним чинності, надавши останньому лише перспективної дії. Основним аргументом єдиного органу конституційної юрисдикції в Україні було посилення на принцип «закон зворотної дії не має», незважаючи на те, що в своєму Рішенні № 1-зп/97 від 13 травня 1997 року (справа щодо несумісності депутатського мандата), Суд свою правову позицію щодо застосування принципу незворотності дії закону в часі, виклав зовсім по-іншому, а саме поширив положення частин другої і третьої статті 78 та частини четвертої статті 81 Конституції України (положення про несумісність депутатського мандата з іншими видами діяльності) на народних депутатів України, обраних до набрання чинності Конституцією, а саме з 8 червня 1995 року (з моменту вступу в дію Конституційного договору). Це говорить про те, що в даному випадку новоприйнятому акту (Конституції України) Суд надав негайної дії, застосувавши положення статей 78 та 81 до тих правовідносин, що тривали на момент набрання нею чинності.

Наведена вище практика Конституційного Суду України щодо тлумачення статті 58 Конституції України, свідчить про її неоднозначність та необхідність в остаточному коригуванні підходу Конституційного Суду України щодо тлумачення самого поняття незворотності дії в часі нормативно-правових актів.

Абзацом четвертим пункту 2 розділу II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» зупинено до 1 вересня 2021 року дію пункту 7 частини восьмої статті 8-1; пункту 6 частини першої статті 9; пункту 5 частини першої статті 11; пунктів 3 і 4-1 частини першої статті 13; частини другої статті 28; статей 29, 31, 32-35, 37, 38; частин четвертої, п'ятої, сьомої, восьмої статті 39; частини третьої статті 45; частин першої - восьмої, абзацу першого частини дев'ятої, частин десятої і одинадцятої статті 46; статті 47; частин першої - третьої, п'ятої - дев'ятої статті 48; частини шостої статті 49; статті 60; пунктів 3 і 5 частини другої статті 67; пункту 1 частини дев'ятої статті 71; статей 73-76; частин першої - третьої статті 77; статей 78, 79 Закону України "Про прокуратуру" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2-3, ст. 12).

Зокрема, зупинено дію таких положень Закону України «Про прокуратуру»:

пункт 7 частини восьмої статті 8-1 - Заступник Генерального прокурора - керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури в десятиденний

строк з дня їх виникнення повідомляє відповідний орган, що здійснює дисциплінарне провадження, про наявність вакантних або тимчасово вакантних посад у Спеціалізованій антикорупційній прокуратурі;

пункт 6 частини першої статті 9 - Генеральний прокурор у десятиденний строк із дня вивільнення посади повідомляє відповідний орган, що здійснює дисциплінарне провадження, про наявність вакантної або тимчасово вакантної посади в Офісі Генерального прокурора;

пункт 5 частини першої статті 11 - Керівник обласної прокуратури у десятиденний строк з моменту вивільнення посади повідомляє відповідний орган, що здійснює дисциплінарне провадження, про наявність вакантної або тимчасово вакантної посади у обласній прокуратурі;

пункти 3 і 4-1 частини першої статті 13 - Керівник окружної прокуратури у десятиденний строк із дня вивільнення посади повідомляє відповідний орган, що здійснює дисциплінарне провадження, про наявність вакантної або тимчасово вакантної посади у окружній прокуратурі, призначає на адміністративні посади та звільняє з адміністративних посад прокурорів у випадках та порядку, встановлених цим Законом;

частина друга статті 28 - Кожен, хто відповідає встановленим вимогам до кандидата на посаду прокурора, має право звернутися до відповідного органу, що здійснює дисциплінарне провадження, із заявою про участь у доборі кандидатів на посаду прокурора.

статті 29, 31, 32-35, 37, 38 - Стаття 29. Порядок добору кандидатів та їх призначення на посаду прокурора окружної прокуратури, Стаття 31. Кваліфікаційний іспит, Стаття 32. Спеціальна перевірка кандидата на посаду прокурора, Стаття 33. Спеціальна підготовка кандидата на посаду прокурора, Стаття 34. Проведення конкурсу на зайняття вакантної посади, Стаття 35. Призначення на посаду прокурора, Стаття 37. Порядок призначення прокурора на тимчасово вакантну посаду, Стаття 38. Порядок переведення прокурора на посаду до іншого органу прокуратури;

частини четверта, п'ята, шоста, сьома, восьма статті 39 - 4. Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 2, 3, 6-8, 11 частини першої цієї статті, здійснюється Генеральним прокурором за рекомендацією Ради прокурорів України. Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 4 та 5 частини першої цієї статті, здійснюється Генеральним прокурором. Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 6 та 11 частини першої цієї статті, здійснюється строком на п'ять років.

Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 9, 10, 12, 13 частини першої цієї статті, здійснюється керівником обласної прокуратури. Призначення на адміністративну

посаду, передбачену пунктами 12 та 13 частини першої цієї статті, здійснюється за поданням керівника окружної прокуратури.

Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 14 та 15 частини першої цієї статті, здійснюється керівником окружної прокуратури.

Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 1-8, 11-13 частини другої цієї статті, здійснюється Генеральним прокурором у встановленому законодавством порядку.

Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктами 1-3 частини третьої цієї статті, здійснюється у встановленому цим Законом порядку Генеральним прокурором, а на адміністративну посаду, передбачену пунктами 4 чи 5 частини третьої цієї статті, - керівником Спеціалізованої антикорупційної прокуратури. Призначення прокурора на адміністративну посаду, передбачену пунктом 1 частини третьої цієї статті, здійснюється строком на п'ять років.

5. Під час вирішення питання щодо надання рекомендації для призначення на адміністративну посаду Рада прокурорів України враховує професійні та морально-ділові якості кандидата, а також його управлінсько-організаторські здібності та досвід роботи.

7. Відмова Генерального прокурора у призначенні на адміністративну посаду рекомендованого Радою прокурорів України прокурора має бути письмово вмотивованою. Копія відповідного рішення Генерального прокурора надсилається до Ради прокурорів України та прокурору, якому відмовлено у призначенні на адміністративну посаду. Прокурор, якому Генеральним прокурором було відмовлено у призначенні на адміністративну посаду, може оскаржити таку відмову до відповідного органу, що здійснює дисциплінарне провадження.

8. Прокурор, строк повноважень якого на адміністративній посаді закінчився, може бути повторно рекомендований Радою прокурорів України для призначення на цю адміністративну посаду у разі, якщо відсутні обставини, що свідчать про невідповідність прокурора вимогам, передбаченим частиною п'ятою цієї статті.

Тобто абзацом четвертим пункту 2 розділу II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» зупинено до 1 вересня 2021 року дію ряду положень Закону України «Про прокуратуру», зокрема, щодо строку, на який призначається прокурор на адміністративну посаду, порядку добору кандидатів та їх призначення на посаду прокурора окружної прокуратури, кваліфікаційного іспиту, спеціальної перевірки

кандидата на посаду прокурора, спеціальної підготовки кандидата на посаду прокурора, проведення конкурсу на зайняття вакантної посади, призначення на посаду прокурора, порядку призначення прокурора на тимчасово вакантну посаду, порядку переведення прокурора на посаду до іншого органу прокуратури.

Необхідність надання тлумачення частини першої статті 58 Конституції України обґрунтовується також тим, що на ряд адміністративних посад в системі прокуратури України відбулися призначення протягом 2015 року, і повноваження осіб на вказаних посадах відповідно до положень статті 39 Закону України «Про прокуратуру» мали б закінчуватись у 2020 році. Однак, ухваливши Закон України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» законодавець зупинив дію норми, яка визначає строк повноважень прокурора на адміністративній посаді, та фактично до 1 вересня 2021 року заблокував можливість конкурсного відбору та призначення на такі адміністративні посади нових кандидатів із закінчення строку повноважень попередніх керівників.

Вказана ситуація, враховуючи роль та місце органів прокуратури у системі органів правопорядку України, може призвести до неоправданих наслідків та концентрації всієї влади в руках Генерального прокурора, що є неприпустимим.

Телеологічний аналіз норм Конституції України свідчить про те, що поділ влади є основним засобом та неодмінною умовою запобігання концентрації влади, а отже, є інструментом проти зловживань нею задля адекватної реалізації прав і свобод людини і громадянина. Таким чином, поділ влади є гарантією прав і свобод людини і громадянина. Тому будь-яке порушення принципу поділу влади, що призводить до її концентрації, у тому числі суміщення не належних певним органам державної влади функцій, порушує гарантії прав і свобод людини і громадянина.

Також за частиною четвертою статті 5 Конституції України ніхто не може узурпувати владу.

Розглядаючи наведене положення у системному зв'язку з іншими положеннями Основного Закону України, Конституційний Суд України дійшов висновку, що узурпація державної влади означає неконституційне або незаконне її захоплення органами державної влади чи органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, громадянами чи їх об'єднаннями тощо. Гарантією недопущення узурпації державної влади є, зокрема,

закріплені Конституцією України принципи здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (частина перша статті 6) та положення, згідно з яким органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 19) (підпункту 4.5 пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 5 жовтня 2005 року №6-рп/2005).

Поняття узурпація (від лат. *usurpatio* – заволодіння, незаконне захоплення, зловживання) використовується, зокрема, для позначення неконституційного захоплення влади певним посадовцем чи групою посадовців у немонархічній державі, перевищення своїх або привласнення собі чужих повноважень.

При цьому, слід також звернути увагу, що згідно статті 19 Конституції України Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Конституційний принцип правової держави передбачає встановлення правопорядку, який повинен гарантувати кожному утвердження і забезпечення прав і свобод людини (статті 1, 3, частина друга статті 19 Основного Закону України) - *речення перше пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Багінського Артема Олександровича щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 14-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення (справа про адміністративну відповідальність у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху) від 22 грудня 2010 року № 23-рп/2010.*

Відповідно до статті 43 Конституції України кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується. Громадянам гарантується захист від незаконного звільнення.

Зміст права на працю полягає у можливості кожної особи заробляти собі на життя працею, яку вона вільно обирає або на яку вільно погоджується (стаття 43 Конституції України). Це право забезпечується обов'язком держави створювати громадянам умови для повного його здійснення, гарантувати рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізовувати програми професійно-технічного навчання, підготовки і перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб - *абзаци третій, четвертий та п'ятий пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Київської міської ради*

професійних спілок щодо офіційного тлумачення частини третьої статті 21 Кодексу законів про працю України (справа про тлумачення терміну "законодавство") від 9 липня 1998 року № 12-рп/1998

Згідно статті 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Норми Конституції України є нормами прямої дії.

Відповідно до частини першої статті 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Верховенство права – це панування права в суспільстві. Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо. Одним з проявів верховенства права є те, що право не обмежується лише законодавством як однією з його форм, а включає й інші соціальні регулятори, зокрема норми моралі, традиції, звичаї тощо, які легітимовані суспільством і зумовлені історично досягнутим культурним рівнем суспільства. Всі ці елементи права об'єднуються якістю, що відповідає ідеології справедливості, ідеї права, яка значною мірою дістала відображення в Конституції України.

Таке розуміння права не дає підстав для його ототожнення із законом, який іноді може бути й несправедливим, у тому числі обмежувати свободу та рівність особи. Справедливість – одна з основних засад права, є вирішальною у визначенні його як регулятора суспільних відносин, одним із загальнолюдських вимірів права. Зазвичай справедливість розглядають як властивість права, виражену, зокрема, в рівному юридичному масштабі поведінки й у пропорційності юридичної відповідальності вчиненому правопорушенню - *абзаци другий, третій підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання) від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004.*

Закріплення в Основному Законі України принципу верховенства права, невідчужуваності й непорушності прав і свобод людини і громадянина, гарантій їх здійснення та захисту визначає зміст законів, інших нормативно-правових актів, які повинні прийматися на основі Конституції і відповідати їй (частина друга статті 8). Правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не

передбачено законодавством, а органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (стаття 19 Конституції України) - *речення перше абзацу третього пункту 3 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Постанови Кабінету Міністрів України „Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 4 серпня 2000 р. № 1222“ від 28 жовтня 2009 року № 28-рп/2009*

Конституційний Суд України виходить із того, що додержання конституційних принципів соціальної і правової держави, верховенства права (стаття 1, частина перша статті 8 Основного Закону України) обумовлює здійснення законодавчого регулювання суспільних відносин на засадах справедливості та розмірності з урахуванням обов'язку держави забезпечувати гідні умови життя кожному громадянину України - *абзац восьмий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційними поданнями 49 народних депутатів України, 53 народних депутатів України і 56 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4 розділу VII „Прикінцеві положення“ Закону України „Про Державний бюджет України на 2011 рік“ від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011*

Абзацом четвертим пункту 2 розділу II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» зупинено до 1 вересня 2021 року дію ряду положень Закону України «Про прокуратуру», зокрема, щодо строку, на який призначається прокурор на адміністративну посаду, порядку добору кандидатів та їх призначення на посаду прокурора окружної прокуратури, кваліфікаційного іспиту, спеціальної перевірки кандидата на посаду прокурора, спеціальної підготовки кандидата на посаду прокурора, проведення конкурсу на зайняття вакантної посади, призначення на посаду прокурора, порядку призначення прокурора на тимчасово вакантну посаду, порядку переведення прокурора на посаду до іншого органу прокуратури.

Ухваливши Закон України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» законодавець зупинив дію норми, яка визначає строк повноважень прокурора на адміністративній посаді, та фактично до 1 вересня 2021 року заблокував можливість конкурсного відбору та призначення на такі

адміністративні посади нових кандидатів із закінченням строку повноважень попередніх керівників.

Конституційний Суд України в абзаці другому пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 зазначив, що діяльність правотворчих і правозастосовчих органів держави має здійснюватися за принципами справедливості, гуманізму, верховенства і прямої дії норм Конституції України, а повноваження - у встановлених Основним Законом України межах і відповідно до законів.

На переконання суб'єкта конституційного подання, ухваливши Закон України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» законодавець допустив ситуацію правової невизначеності для суб'єктів правовідносин, на які поширюється вказаний Закон.

Конституційний Суд України у Рішенні від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010 вказав, що одним із елементів конституційного принципу верховенства права є принцип правової визначеності, у якому стверджується, що обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, встановлюваних такими обмеженнями; обмеження будь-якого права повинне базуватися на критеріях, які дадуть змогу особі відокремлювати правомірну поведінку від протиправної (абзац третій підпункту 3.1 пункту 3 мотивувальної частини).

Неодмінним елементом принципу верховенства права є юридична визначеність, яка вимагає від законодавця чіткості, зрозумілості, однозначності правових норм, їх передбачуваності (прогнозованості) для забезпечення стабільного правового становища людини (абзац дев'ятий підпункту 4.3 пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 27 лютого 2018 року N 1-р/2018).

Юридична визначеність дає можливість учасникам суспільних відносин завбачати наслідки своїх дій і бути впевненими у своїх легітимних очікуваннях (*legitimate expectations*), зокрема у тому, що набуте ними на підставі чинного законодавства право буде реалізоване.

Юридичною визначеністю обумовлюється втілення легітимних очікувань, тобто досягнення бажаного результату шляхом вчинення правомірних дій з огляду на заздалегідь передбачені ймовірні наслідки.

Втілення легітимних очікувань унеможлиблюється, зокрема, у випадку, коли особа не може досягнути прогнозованого результату внаслідок зміни юридичного регулювання у такі строки, що не є розумними та обґрунтованими.

Європейський суд з прав людини у рішенні у справі «Санді Таймс» проти Сполученого Королівства (N 1)» (The Sunday Times v. the United Kingdom (no. 1) від 26 квітня 1979 року зазначив, що норма не може розглядатися як «право», якщо її не сформульовано достатньо чітко, що дає змогу громадянину регулювати свою поведінку (§ 49).

Згідно з критерієм якості приписи права мають бути доступними для заінтересованої особи, яка могла б передбачати наслідки їх застосування щодо себе, та не суперечити принципіві верховенства права (§ 27 рішення Європейського суду з прав людини у справі «Круслен проти Франції» (Kruslin v. France) від 24 квітня 1990 року, § 23 рішення Європейського суду з прав людини у справі «Фельдман проти України (N 2)» (Feldman v. Ukraine (no. 2) від 12 січня 2012 року).

Відповідно до позиції Європейського суду з прав людини принцип юридичної визначеності є одним з основних складових верховенства права (§ 61 рішення у справі «Брумареску проти Румунії» (Brumarescu v. Romania) від 28 жовтня 1999 року).

Європейська Комісія «За демократію через право» (Венеційська Комісія) у Доповіді «Верховенство права», схваленій на її 86-му пленарному засіданні, яке відбулося 25 - 26 березня 2011 року, зазначила, що принцип юридичної визначеності як елемент верховенства права є істотно важливим для довіри до судової системи та верховенства права; він є істотно важливим також і для плідності бізнесової діяльності, з тим щоб генерувати розвиток та економічний поступ; для того, щоб досягти цієї довіри, держава має зробити текст закону легкодоступним; вона також зобов'язана дотримуватися законів, які запровадила, і застосовувати їх у передбачуваний спосіб та з логічною послідовністю (пункти 41, 44); юридична визначеність вимагає, щоб юридичні норми були чіткими і точними та спрямованими на забезпечення того, щоб ситуації та правовідносини залишалися передбачуваними (пункт 46); парламентові не може бути дозволено зневажати основоположні права людини внаслідок ухвалення нечітких законів (пункт 47); юридична визначеність також означає, що держава загалом повинна дотримуватися взятих на себе певних зобов'язань, виконувати покладені на неї певні функції чи виголошені нею перед людьми певні обіцянки (поняття «легітимні очікування») (пункт 48).

Конституційний Суд України у підпункті 3.1 пункту 3 рішення від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010 зазначив, що одним із елементів верховенства права є принцип правової визначеності, у якому стверджується, що обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, встановлюваних такими обмеженнями. Тобто обмеження будь-якого права повинне базуватися на критеріях, які дадуть змогу особі

відокремлювати правомірну поведінку від протиправної, передбачати юридичні наслідки своєї поведінки.

У свою чергу у рішенні Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 зазначено, що конституційний принцип правової держави передбачає встановлення правопорядку, який повинен гарантувати кожному утвердження і забезпечення прав і свобод. Із конституційних принципів рівності і справедливості випливає вимога визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі (абзаци 1 та 2 підпункту 5.4 пункту 5 мотивувальної частини).

Таким чином Конституційний Суд України неодноразово звертав увагу на необхідність дотримання принципу правової визначеності, що ставить до правової норми вимоги точності, ясності, недвозначності, передбачуваності застосування та надання особі змоги відокремлювати правомірну поведінку від протиправної.

Також, на думку суб'єкта конституційного подання, ухваливши Закон України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» законодавець допустив юридичну колізію.

Так, листом Міністерства юстиції України від 29.04.2011 № 5149-0-26-11-18 надано роз'яснення законодавства та повідомлено: «Щодо усунення суперечностей між положеннями нормативно-правових актів зауважуємо, що при розв'язанні таких правових колізій, як правило, застосовуються загальноновизнані прийоми тлумачення правових норм (надання переваги нормі, що має вищу юридичну силу, а у разі виявлення суперечностей (колізії) між положеннями різних нормативно-правових актів, які мають однакову юридичну силу, застосовуються положення нормативно-правового акта, який прийнято пізніше або який є спеціальним тощо).

З одного боку, як зазначено у листі Міністерства юстиції України від 30.01.2009 № Н-35267-18 та від 26.12.2008 № 758-0-2-08-19 «Щодо практики застосування норм права у випадку колізії» зазначено, що «у разі існування неузгодженості між нормами, виданими одним і тим самим нормотворчим органом, застосовується акт, виданий пізніше, навіть якщо прийнятий раніше акт не втратив своєї чинності».

Враховуючи те, що згідно зі ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», застосування правила про пріоритет норми з найбільш сприятливим для особи

тлумаченням може бути здійснене також шляхом використання практики Європейського суду з прав людини. З цього погляду показовим є остаточне рішення Європейського суду з прав людини в справі «Щокін проти України», в якому Суд дійшов висновку про порушення прав заявника, гарантованих статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, в зв'язку з тим, що відповідне національне законодавство не було чітким і узгодженим та, відповідно, не відповідало вимозі «якості» закону і не забезпечувало адекватність захисту від свавільного втручання у майнові права заявника.

Фундаментом системи цінностей виступає положення ст. 3 Конституції України: людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Фактично ця норма встановлює правову аксіому і формує критерії цінності, які повинні відображатися в правових нормах.

На переконання суб'єкта конституційного подання, ці критерії також повинні використовуватися при подоланні колізій. Цінності закріплені Конституцією України повинні виконувати в тому числі і безпосередньо регулюючу функцію, що конкретизується і в процесі подолання колізій в праві як орієнтир при прийнятті рішень.

Вказана ситуація, яка виникла після ухвалення Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури», враховуючи роль та місце органів прокуратури у системі органів правопорядку України, може призвести до непоправних наслідків та концентрації всієї управлінської влади в системі прокуратури України в руках окремих осіб, що є неприпустимим.

Враховуючи, що перебування прокурора на адміністративній посаді є триваючими правовідносинами, до них слід застосовувати чинний нормативний акт на момент припинення таких правовідносин, а оскільки законодавцем зупинено дію норми Закону яка встановлює строк на який призначається прокурор на адміністративну посаду, беручи до уваги позицію щодо негайної дії нормативного акту до триваючих правовідносин, належним, на думку суб'єкта конституційного подання, буде виконання прокурорами, яких призначено на адміністративні посади до набрання чинності Законом України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» (25.09.2019 року), своїх повноважень до моменту відновлення дії положень Закону України «Про прокуратуру» (зокрема положень частини 4 статті 39), тобто до 1 вересня 2021 року.

Як зазначалось вище, практична необхідність звернення із даним конституційним поданням полягає у правовій потребі визначення легітимності рішень та процесуальних документів за підписом прокурорів, які перебувають на адміністративних посадах та продовжують здійснювати свої повноваження після закінчення строку на який їх було призначено (враховуючи, що законодавцем зупинено дію норми Закону яка встановлює строк на який призначається прокурор на адміністративну посаду) та встановлення у даних правовідносинах правової визначеності для суб'єктів таких правовідносин.

ЩОДО НЕОБХІДНОСТІ НЕВІДКЛАДНОГО РОЗГЛЯДУ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

Згідно із статтею 75 Закону України „Про Конституційний Суд України“ строк конституційного провадження не повинен перевищувати шість місяців, якщо інше не встановлено цим Законом (частина друга); строк конституційного провадження не може перевищувати один календарний місяць для справ щодо яких Сенат, Велика палата визнали конституційне провадження невідкладним (пункт 3 частини третьої).

Відповідно до § 47 Регламенту Конституційного Суду України питання про визнання конституційного провадження у справі невідкладним розглядається на засіданні Сенату, Великої палати одночасно з розглядом питання про форму конституційного провадження у справі за пропозицією Судді-доповідача у справі. На засіданні Сенату, Великої палати постановляється ухвала про визнання конституційного провадження у справі невідкладним.

Порушені у конституційному поданні питання мають особливе конституційне правове та суспільне значення.

Відповідно, справа потребує розгляду у найкоротші строки, а тому конституційне провадження має бути визнано невідкладним.

На підставі вищевикладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 7, 51, 52, 75, 84 Закону України «Про Конституційний Суд України», §47 Регламенту Конституційного Суду України, —

ПРОСИМО СУД:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням.
2. Визнати конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням невідкладним.

3. Надати офіційне тлумачення положень частини першої статті 58 Конституції України у взаємозв'язку із положеннями статті 8, статті 43 Конституції України, частини 4 статті 39 Закону України № 1697-VII «Про прокуратуру» та положеннями абзацу четвертого пункту 2 розділу II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» в контексті питання: *чи можуть здійснювати свої повноваження прокурори, які обіймають адміністративні посади та були призначені на такі посади до набрання чинності Законом України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» після закінчення строку на який їх було призначено (враховуючи, що дію норми Закону про такий строк зупинено), але до відновлення дії положень Закону України «Про прокуратуру» - до 1 вересня 2021 року?*

4. Залучити до участі в конституційному провадженні представника суб'єкта права на конституційне подання за дорученням: *Народного депутата Демченка Сергія Олексійовича.*

Брати участь у конституційному провадженні за цим конституційним поданням доручаємо: *народному депутату Демченку Сергію Олексійовичу.*

Додатки:

1. Список підписів народних депутатів України (додаток до конституційного подання);
2. Конституція України;
3. Закон України № 1697-VII «Про прокуратуру»;
4. Закон України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури»;
5. Закон України «Про Конституційний Суд України»;
6. Рішення Конституційного Суду України №1-рп/99 від 9 лютого 1999 року;
7. Рішення Конституційного Суду України №3-рп/2001 від 5 квітня 2001 року;
8. Рішення Конституційного Суду України № 1-зп/97 від 13 травня 1997 року;
9. Рішення Конституційного Суду України №6-рп/2000 від 19 квітня 2000 року;
10. Рішення Конституційного Суду України №13-рп/2002 від 2 липня 2002 року;
11. Рішення Конституційного Суду України №22-рп/2003 від 25 грудня 2003 року;

12. Рішення Конституційного Суду України №11-рп/2008 від 27 травня 2008 року;
13. Рішення Конституційного Суду України № 5-рп/2012 від 13.03.2012 року;
14. Рішення Конституційного Суду України від 5 жовтня 2005 року № 6-рп/2005;
15. Рішення Конституційного Суду України від 22 грудня 2010 року № 23-рп/2010;
16. Рішення Конституційного Суду України від 9 липня 1998 року № 12-рп/1998;
17. Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004;
18. Рішення Конституційного Суду України від 28 жовтня 2009 року № 28-рп/2009;
19. Рішення Конституційного Суду України від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011;
20. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005;
21. Рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010;
22. Рішення Конституційного Суду України від 27 лютого 2018 року № 1-р/2018;
23. Лист Міністерства юстиції України від 29.04.2011 № 5149-0-26-11-18;
24. Лист Міністерства юстиції України від 30.01.2009 № Н-35267-18;
25. Лист Міністерства юстиції України від 26.12.2008 № 758-0-2-08-19.

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

щодо офіційного тлумачення положення частини 1 статті 58 Конституції України у взаємозв'язку із положеннями статті 8, статті 43 Конституції України, частини 4 статті 39 Закону України № 1697-VII «Про прокуратуру» та положеннями абзацу четвертого пункту 2 розділу II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури»

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1	Демченко С.О.	244	
2	Дубінський О.А.	300	
3	Кушнір О.О.	370	
4	Докучаєв О.С.	324	
5	Верещук І.А.	29	
6	Бурманський М.А.	240	
7	Чорний Д.С.	249	
8	Гулик Ю.Г.	285	
9	Моловниченко А.В.	90	
10	Сольовий М.М.	19	
11	Тимофійчук В.І.	295	
12	Чорношаров Р.О.	332	
13	Нестеренко К.О.	241	
14	Устемко О.О.	83	
15	Соловйов О.В.	57	

15/п'ятнадцять/підписів

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

щодо офіційного тлумачення положення частини 1 статті 58 Конституції України у взаємозв'язку із положеннями статті 8, статті 43 Конституції України, частини 4 статті 39 Закону України № 1697-VII «Про прокуратуру» та положеннями абзацу четвертого пункту 2 розділу II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури»

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
16	Маясевич О.Б	292	
17	Бобнях А.Р.	346	>
18	Юнчев І.С	65	
19	Зубів М.С	408	>
20	Кривош М.	912	
21	Василевська Світлана О.М	302	
22	Мон Н.В.	103	
23	КОЛЕВ О.В	335	
24	Ковальов А.В	44	
25	Дунда О.А	292	
26	Тарасюк О.В.	72	
27	Григоренко М.З	413	
повтор	Клименко О.О	370	
29	Григоренко М.З	414	
30	Талаур І.Р	424	

14/сотридцять п'ять підписів

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

щодо офіційного тлумачення положення частини 1 статті 58 Конституції України у взаємозв'язку із положеннями статті 8, статті 43 Конституції України, частини 4 статті 39 Закону України № 1697-VII «Про прокуратуру» та положеннями абзацу четвертого пункту 2 розділу II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури»

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
31	Струнєвич В.О.	39	
32	Сторийчук Р.О.	45	
33	Поляков А.Е.	407	
34	Скороход А.К.	299	
35	Мельниченко С.А.	357	
36	Френкель Т.М.	53	
37	Гришко С.Д.	110	
38	Осаченко В.М.	371	
39	Луцкич Л.В.	401	
40	Александров Г.О.	46	
41	Нагануха Д.А.	14	
42	Семіхвиль О.В.	406	
43	Здебсолей Ю.В.	373	
44	Березін М.О.	352	
45	Аврамчук Г.О.	138	

15 (п'ятнадцять) підписів

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

щодо офіційного тлумачення положення частини 1 статті 58 Конституції України у взаємозв'язку із положеннями статті 8, статті 43 Конституції України, частини 4 статті 39 Закону України № 1697-VII «Про прокуратуру» та положеннями абзацу четвертого пункту 2 розділу II Закону України № 113-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури»

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
46	Фролов П В	122	
47	Всього 45 (сорок п'ять) підписів народних депутатів України.		
48			
49	В.О. керівника Управління кадрів – керівник відділу по роботі з персоналом Апарату Верховної Ради України		С. Кабучи 07.07.2020р.
50			
51			
52			
53			
54			
55			
56			
57			
58			
59			
60			

Апарат/підпис